

УДК 32.019.5

DOI <https://doi.org/10.30970/PPS.2023.46.37>

РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКА ВІЙНА 2022–2023 РОКІВ – РЕАЛІЗАЦІЯ ІМПЕРСЬКИХ АМБІЦІЙ ПУТІНСЬКОГО РЕЖИМУ

Іван Коваль

*Івано-Франківський навчально-науковий юридичний інститут
Національного університету «Одеська юридична академія»
вул. Максимовича, 13, 76006, м. Івано-Франківськ, Україна*

Леся Кисляк

*Івано-Франківський навчально-науковий юридичний інститут
Національного університету «Одеська юридична академія»
вул. Максимовича, 13, 76006, м. Івано-Франківськ, Україна*

У статті здійснено дослідження імперських амбіцій кремлівського режиму. Розкрито поняття «імперські амбіції», а також акцентується увага на те, що імперські наміри і намагання є характерним явищем для російської політичної дійсності.

Охарактеризовано явище сприяння більшістю населення Російської Федерації підтримки війни проти України. Показано, що формування феномену «колективного Путіна» закладено в імперському менталітеті та політичній свідомості росіян, а не тільки у впливі пропаганди, яка в основному здійснюється через масмедіа, особливо телебачення.

Розкрито основні характерні риси менталітету росіян. Показано, що менталітет російського народу, який формувався протягом століть, сприяв зростанню амбіцій російського диктатора, що привело до жахливого кровопролиття, насильства, гвалтування, тортур, мародерства та інших воєнних кримінальних злочинів.

У статті розглянуто основні доктрини путінської агітації та пропаганди, які проявляються в реалізації «руського міра», «победобесія», величі та винятковості російської культури, праві встановлювати історичну справедливість експансіоністськими методами.

Обґрунтовано визначальний вплив українського громадянського суспільства на формування антиросійської коаліції країн Європейського Союзу, США, Канади, Австралії та інших.

Акцентується увага на те, що 24 лютого 2022 р. стало переломною віхою в новітній світовій історії. Після перемоги України в цій агресивній війні кремлівського режиму відбудуться кардинальні зміни в міжнародних відносинах, утвердяться демократичні принципи мирного співіснування держав, тенденції авторитаризму та тоталітаризму зазнають краху в глобальному масштабі.

Зроблено висновок, що героїчна, самовіддана боротьба ЗСУ, територіальної оборони, партизанських загонів, волонтерів, всього населення проти рашизму стала символом утвердження демократії та справедливості для всього прогресивного людства і свідченням реалізації національної ідеї на практиці.

Ключові слова: імперські амбіції, російська агресія, путінський режим, російський менталітет, рашизм, «руський мір», «победобесіє», Європейський Союз, громадянське суспільство, коаліція.

Актуальність дослідження обґрунтована виясненням сутності імперських амбіцій путінського режиму, який вилився в агресивну війну проти суверенної держави України.

Дослідження цієї тематики висвітлені в монографіях О. Мотиля «Підсумки імперії: занепад, розпад і відродження імперії», С. Плохія «Походження слов'янських націй».

Також висвітлювали цю тематику такі вчені і дослідники як Я. Грицак, Т. Снайдер, В. Портніков, О. Сич, А. Безансон, Г. Гудков, Д. Судин, О. Скіпальський, С. Дацюк та інші.

Висувається новий меседж, що після переможного завершення війни України, в світі на тривалий період часу утвердяться демократичні принципи в міжнародних відносинах, реформуються міжнародні інститути та збільшиться їх вплив на розв'язання глобальних конфліктів.

Ставиться мета розкрити сутність імперських амбіцій кремлівської влади, показати основні форми та методи їх реалізації.

Розв'язана диктатором РФ В. Путіним війна проти України наочно засвідчила справжній агресивний характер кремлівського режиму. Прикрившись фейковими тезами про захист від геноциду української фашистської влади, В. Путін оголосив проведення війни, прикрившись тезою «спеціальної військової операції» проти суверенної держави. Ця подія стала шокуючою для всього цивілізованого світу, адже вперше після Другої світової війни ядерна держава, гарант Будапештського меморандуму почала агресивну війну проти свого сусіда.

Опозиційний політик РФ Г. Гудков підкреслює, що Путін розпочав агресію проти українського народу з метою збереження своєї влади. «От розгромимо інфраструктуру, розбомбимо міста – нехай страждають. Ми не зробимо так, щоб жити краще, а зробимо так, щоб сусіди жили гірше» [1].

Цілком зрозуміло, що диктатуру В. Путіну потрібна швидка блискавична перемога у війні з Україною, щоб зміцнити свої позиції напередодні незаконних виборів у березні 2024 року, також відродити неоімперію до 100-річчя утворення Радянського Союзу, розпад якого він охарактеризував, як найбільшу геополітичну катастрофу двадцятого століття.

У цьому контексті цілком слушну думку висловив викладач Українського католицького університету Д. Судин. «Справа України, – зауважив він, – це не питання про шматок території, чи якісь ресурси, це питання імперської ідентичності. Якщо в Москві стоїть пам'ятник Володимирі Великому як хрестителю Русі, а Київ – «мать городов руских», то, очевидно, вони не можуть визнати існування незалежної України, яка для них є частиною імперської ідентичності. Бо без України їхня ідентичність зникає» [2].

Ще в квітні 2014 року після анексії Криму народний депутат України Верховної Ради (1994–1998 рр.), генерал-лейтенант у відставці О. Скіпальський так охарактеризував наміри В. Путіна: «Російський народ за всю свою історію ніколи не жив заможно, завжди був озлобленим і невдоволеним. У його свідомості спотворене відчуття чужої вини за власні біди.

Саме тому Путін обрав ось такий спосіб захисту власних імперських амбіцій устами співвітчизників, аби вкотре розбудити в росіян відчуття псевдопатріотизму, за рахунок сусідів поповнити свій арсенал слави. А насправді він став на шлях відродження російського імперського фашизму [3].

І ці передбачення О. Скіпальського збулися.

Якщо визначити причини імперських амбіцій Путіна, то вони тягнуться в далекі історичні часи творення і розвитку Російської імперії. Російський письменник, журналіст, колишній в'язень «Ізоляції» С. Асеев дуже влучно висловився про імперські амбіції Росії, які не є результатом правління Путіна. Він зазначив, що це результат самої Російської імперії, погляду росіян на світ і ті землі, які входили до імперії. І власне, Путін відмовляє в існуванні не тільки Україні. Нещодавно президент Росії чітко сказав, що територія СРСР – історична Росія. Для Путіна не існує Казахстану, Латвії, Естонії і т. ін. [4].

У підтвердження цього контексту радник голови Офісу президента М. Подоляк коментуючи слова російського президента про те, що Росія «діяла в Україні на запобігання агресії», заявив, що в цієї війни жодних регіональних причин, окрім хворобливих імперських Росії, не було [5].

Диктатор пішов даліше проводячи 9 червня 2022 року конференцію, присвячену 350-річчю імператора Петра I заявив, що коли Петро I захопив у Швеції територію сьогднішнього Санкт-Петербурга та місто Нарву, що є сьогднішньою територією Естонії, «він просто повертав те, що є наше і зміцнював його». Здається, що і наша доля – повернутися і зміцнитися» [6].

А його радник В. Мединський висловився ще агресивніше, вказавши, що територія Росії значно зменшилася з тих часів, коли Москва контролювала шосту частину поверхні планети, включаючи Фінляндію, Польщу та 14 інших незалежних держав. Цей нещасний територіальний відступ «не назавжди» [6].

Як зазначає американський історик українського походження С. Плохій, що величання «Пётр Великий» міцно утвердилось і в російській, і в західній історіографії, а царювання Петра вважають за початок нового, імперського періоду в історії країни [7, с. 314].

Прагнення диктатора В. Путіна відновити стару та створити нову імперії прикриваючись історичним минулим не судилося збутися. «Друга армія світу», як привикли себе величати рашисти, зустріла належний опір в Україні. Бліцкригу не відбулось, уже більше року триває війна, російська армія втратила більше 150 тисяч солдатів, контрнаступ теперішній також захлинувся. За підтримки наших союзників йде накопичення наступального озброєння і перехід ЗСУ до нового етапу – визволення окупованих територій нашої держави.

Зростанню імперських амбіцій Путіна сприяв насамперед менталітет російського народу.

Дослідник А. Бульвінський характеризує менталітет, як механізми мислення, які не усвідомлюються, проте відбивається в поведінці, вони «розмиті» в культурі і буденній свідомості і виражають не так індивідуальні настанови особистості, скільки позаособовий бік суспільної свідомості. Їх умовно можна назвати колективним баченням світу [8; С. 290].

Це сприяє тому, що менталітет який сформувався дуже важко піддається певним змінам свідомості, власних звичок, звідси, і діяльності.

Національний менталітет є загальносвітовим феноменом, характерним для моноетнічних і багатонаціональних суспільств, яким є Росія, яка складається з ментальностей багатьох соціальних і культурних груп за домінуючого росіян [8; С. 290].

Можна погодитись із С. Дацюком, який визначив такі основні п'ять рис менталітету. Найпершою рисою російського менталітету, наголошує дослідник, є готовність делегувати свою відповідальність від себе назовні в колектив, в громаду, в державу, в історичний процес, історичну необхідність, в Бога (Отця) [9].

Росіяни схильні до колективного співжиття, відсутності індивідуальної відповідальності і покладаються на державу, церкву, у них розвинуте підпорядкування і залежність від державної пропаганди, незважаючи на політичну систему та форму політичного устрою.

Підпорядкування росіян державі, сподівання, що всі питання за них вирішить влада сприяли В. Путіну досить легко пропагувати свої наративи. У Росії не відбулось ніяких протестів, коли Єльцин поставив президентом В. Путіна. І можемо згадати реакцію українців, коли аналогічно: Кучма хотів зробити Януковича президентом. Послушність, згода, приниження, які легко переносять росіяни заради абстрактної ідеї Великої Росії – ось їхне сприйняття дійсності.

Як показали останні події, імперськість росіян явище майже невиліковне. Тому й так легко російському «лідеру» вдалося запустити ідеї православно-шовіністичної імперськості у війні з Україною [10].

Друга риса російського менталітету, за визначенням С. Дацюка, примат загального або колективного над особистим індивідуальним [9].

Росіяни привикли покладатись на державу, на «царя», який вирішить всі питання. Патерналізм лежить в сутності життєвого побуту пересічного росіянина, ігнорування власної ініціативи та відповідальності. Сьогодні масова пропаганда через масмедіа сформувала зомбоване російське населення, яке покладається на свою владу, на свого президента, який всі проблеми вирішить, тому що він досвідчений, великий, розумний. І весь добробут росіян повинна забезпечувати держава, а все що потрібно державі вони віддадуть.

Третя риса російського менталітету, за словами С. Дацюка, це вибір між розумом і почуттям, росіяни вибирають почуття, порив, емоційний надрив [9].

Росіянам, в основному, притаманні імпульсивність, відсутність раціонального мислення, логічного обґрунтування своїх вчинків, дуже слабо розвинене почуття емпатії, і навпаки, безпричинний вияв агресії та істерики.

Виваженість, планомірність, порядок чуже для росіян, звідси походить легке зомбування їх російською пропагандою. Треба віддати належне російській пропаганді, вона дійсно є дієвою силою в просуванні меседжів Кремля. А ще, насамперед, ностальгія за минулою імперією – Радянським Союзом. Саме ця гра російської пропаганди вплинула на просування наративів «руського міра» в Криму та Сході України, сформувала негативне ставлення до Заходу, ЄС, НАТО, США, як постійних опонентів СРСР.

Російська пропаганда подає готовому споживачу, «глибинному російському населенню», меседж, що Росія – це як СРСР, тільки краще. У нас достатньо товарів споживання, широкий вибір роботи, стабільні зарплати, медичне обслуговування та соціальний захист. Так формується меседж про могутність Росії. Росіяни абсолютно позбавлені демократичних механізмів контролю за діяльністю державних інститутів та влади. Історичні джерела не засвідчують фактів впливу на державну політику, починаючи з Московського князівства. Політичне безправ'я супроводжує упродовж усього існування державності, і, на відміну від європейських народів, російський нічого не зробив для залучення пересічної людини до влади [11].

Звідси і другий меседж: США та Євросоюз, НАТО – це зло, проти якого бореться Росія. Адже США разом із НАТО руками українців хочуть знищити Росію, тому і проведення «спеціальної військової операції» було кроком на випередження, Кремль змушений був напасти на Україну, щоб захистити російський народ від агресії. А зараз, коли Україну підтримують більше 50-ти країн, російська пропаганда і кремлівський режим видають свою агресію, як війну проти панування США та країн Заходу в світі. Російський військовий експерт А. Льницький зазначає, що мішенню цієї війни є Росія. Вони, тобто США, Захід, хочуть тільки одного – щоб РФ не було і їхнє завдання – нехай не відразу, але поступово вивести, витравити росіян, в буттєвому розумінні, як народ, як цивілізацію. Тобто перешкодити встановити справедливий світовий порядок, усунувши російську державу від впливу на геополітику [12].

Меседж третій – Росія перемогла нацизм і фашизм. Всі заслуги перемоги у Другій світовій війні приписуються російському народу, РФ ототожнюється з СРСР. Цей меседж переріс в концепцію «победобесіє», цьому служать щорічні паради на Красній площі 9 травня із використанням «георгіївських стрічок», а тепер ще й використання літер «Z» і «V», як символів проти нашої держави. Хоча ніхто із російських аналітиків не зауважує, що прапор РФ аналогічний прапору армії Власова, яка перейшла на сторону фашистської Німеччини [13].

Отже, крім армії переможців Росія мала і армію зрадників – армію Власова.

Росіяни, згідно соціологічних опитувань, в своїй більшості, 70–75%, підтримали путінську агресію щодо України, адже даремно російська пропаганда не працювала з її подвійними стандартами, українофобією і своєю пихатою гордістю за приналежність до такої великої і сильної нації. Естонський історик і драматург Ееро Епнер так характеризує росіян: «Це менталітет завойовників. Всі навколо них вороги. Вони нагадують дітей, яких образили в дитинстві і тепер вони шукають помсту» [14].

На формування менталітету завойовників-росіян мали великий вплив племена монголо-татар та угро-фінів. Російським царям дуже подобалась абсолютна, необмежена влада хана і вони її наслідували. У цьому контексті своєю жорстокістю та підлістю найбільше прославився Іван Грозний. І сьогодні в Україні зафіксовані сучасні факти жорстокості росіян, насильства, мародерства, гвалтування, що є відображенням експансії царя Івана Грозного.

Наступний меседж про історичну спільність росіян і українців став одним із основних концептів концепції «руського міра». Провідником ідеології «руського міра» був президент Росії В. Путін, а головним реалізатором і речником – сам патріарх РПЦ Кирило. З початку повномасштабного вторгнення РФ 24 лютого 2022 р. патріарх Кирило підтримав війну, для реалізації своїх меседжів патріарх Кирило використовував ієрархів УПЦ МП.

У кінці 2022 року, після проведення обшуків, СБУ виявила в церквах, монастирях, лаврах значну кількість антиукраїнської літератури, готівку різних валют, викрила факти незаконної співпраці священників із агресором. Президент України В. Зеленський рішенням РНБО вніс у санкційний список більше двадцяти священників та бізнесменів, які підтримували РФ, у Верховній Раді зареєстрований законопроект щодо визначення статусу УПЦ МП.

Путінський режим переріс у рашизм, концепцію яка передбачає зверхність росіян щодо інших народів, особливо тих, які були в складі Російської або Радянської імперій, а також віру в якусь «винятковість», «жертвовність» російського народу [15].

Четверта риса російського менталітету, згідно інтерпретації С. Дацюка, – прагнення жити по правді, тяга до справедливості більше, ніж до свободи [9].

Історична дійсність була жорстокою у відношенні до росіян, їхня послухність, іноді навіть рабське поклоніння своїм лідерам привело до утвердження в радянській імперії – СРСР тоталітарного режиму Й. Сталіна, волюнтаризму М. Хрущова, застою Л. Брежнєва. Ліберальні реформи М. Горбачова призвели до розпаду «імперії зла» – Радянського Союзу.

Шанс для рефаншизму неоімперії Російської Федерації росіяни вбачають в геноциді і знищенні вільнолюбивого українського народу. Свідченням реалізації своїх міфів і намірів є жахливі злочини рашистів на українській землі.

П'ята риса російського менталітету, за С. Дацюком, – легітимізація злочинства, хабарництва і обману.

Немає у цьому світі дрібніше, сволочніше і хамовитіше особин, ніж кацап. Народжений у нацистській державі, вигодуваний пропагандою нацизму, цей виродок ніколи не стане Людиною. Його країна не має друзів – або холуї, або вороги. Його країна здатна лише загрожувати, принижувати та вбивати. І за збереження цього статусу Росією рядовий кацап готовий пожертвувати власним життям, життям своїх батьків та дітей, якістю життя власного народу. Воістину: кацапи – звірі. Люті, кровожерливі..., – так яскраво, дуже вдало і правдиво охарактеризував росіянина відомий російський дисидент і письменник А. Солженіцин [16].

Відомий французький історик Ален Безансон, пославшись на свого земляка Мішле, у своїй монографії «Свята Русь» показав масштаби брехні і фальсифікації, які

супроводжують історію Росії, так охарактеризував росіян. Росіяни – це брехня. Брехня в громаді, фальшивій громаді. Брехня в поміщикаві, священникові і цареві, брехлива з брехливих, найвища брехня, яка увінчує всі брехні. Крещендо брехні, хитрощів та ілюзій [17].

В епіцентрі російської пропаганди лежить фейк. Обман, брехня, фальсифікація, маніпулювання фактами, подвійні стандарти – важливі інструменти роботи російських масмедіа. Майже 95% росіян основну інформацію отримують із телебачення, яке знаходиться під контролем влади та спецслужб і виконує основне своє призначення – зомбування свого споживача.

Таким чином, путінський режим володіє всім необхідним арсеналом, щоб провадити свою агресивну політику, видаючи її за справедливу і спрямовану на захист держави.

Дешеві природні ресурси, які знаходяться під контролем адміністрації президента та контрольованих ним спецслужб, забезпечують владну верхівку фінансовими ресурсами. Реальна відсутність опозиційних партій, знищення фізичне або тюремна ізоляція лідерів опозиції, за період правління диктатора В. Путіна, створили атмосферу безконтрольної діяльності владних інститутів. Значна частина опозиційних сил емігрувала із РФ на Захід. Тотальна корупція, преференції близького оточення Путіна із кооперативу «Озеро» на безконтрольне витрачання бюджетних коштів, користування дешевими природними ресурсами створили в державі панування олігархічного капіталу.

Державну думу РФ В. Путін перетворив на кишеньковий парламент, який беззаперечно виконує вказівки диктатора і приймає всі необхідні йому законодавчі акти.

У російській державі відсутні вільні демократичні вибори, як місцеві, так і парламентські, а тим паче – президентські. Всі цифри, результатів будь-яких виборів, доводяться у виборчі комісії з адміністрації президента.

За більше двадцяти років правління диктатора В. Путіна авторитарний режим переріс у тоталітаризм. І цьому сприяють історичні традиції та менталітет російського народу, який не може жити без «царя». Російське населення породило «колективного Путіна», воно є відображенням його справжньої онтологічної сутності, тому російський народ разом із своєю владною верхівкою повинен нести відповідальність за кримінальні злочини своїх військових терористичних формувань. Міжнародний кримінальний трибунал чекає на своїх злочинців.

Професор Українського католицького університету Я. Грицак, роблячи підсумки 2022 року, зазначив, що ми уже здобули перемогу, ми поховали щось більше, ніж СРСР. Ми поховали «русский мир». Тому що «русский мир», хоча не мав чітких кордонів, він реально існував. Тобто крах «русського міра» уже відбувся [18].

Отже, незважаючи на тривалу підготовку до війни, диктатор Путін не зміг передбачити ті зміни, які відбулись в Україні з 2014 р. Українське громадянське суспільство консолідувалось, повстало проти агресії і завдало нищівного удару рашистам. Міф про «другу армію світу» був розвінчаний. Українські Збройні сили, самооборона, Національна гвардія, волонтери, всі громадяни стали героїчно захищати свою батьківщину, захопивши своєю мужністю весь цивілізований світ. Героїчна боротьба українців стала символом боротьби проти авторитаризму та рашизму, утвердженням основ свободи, демократії та справедливості.

Україна стала країною, яка об'єднала, консолідувала країни Європейського Союзу в боротьбі проти рашизму. Країни Заходу на чолі зі США надали військово-технічну, фінансову, гуманітарну допомогу українському народу. США, як лідери цієї антиросійської коаліції, надали Україні більше 27 млрд. доларів військової допомоги.

Нашого президента В. Зеленського з тріумфом зустрічали в грудні 2022 р. в Капітолії, нещодавно в парламенті Великобританії в Лондоні та Європарламенті в Брюсселі.

Сьогодні Україна, захищаючи свою незалежність і свободу, одночасно захищає і країни Європейського Союзу від російської експансії.

Список використаної літератури

1. Гудков Г. Україна становить для режиму Путіна моральну загрозу. *ТСН*. 05 жовтня 202. URL: <https://tsn.ua/ukrayina/vzhe-ne-sverbit-imperska-ambiciya-polkovnik-fsb-rozpoviv-chomu-putin-pishov-viynoju-na-ukrayinu-2173570.html>. (дата звернення: 10.01.2023).
2. Судин Д. Пушкін і Путін говорять те саме. *ZAXID.NET*. 04 червня 2022. URL: https://zaxid.net/pushkin_i_putin_govoryat_te_same_n1543938 (дата звернення: 10.02.2023).
3. Скіпальський О. Імперські амбіції – шлях у прірву. *Віче*. №7, квітень 2014. URL: <https://veche.kiev.ua/journal/4142/> (дата звернення: 12.02.2023).
4. Асеев С. Імперські амбіції Росії не обмежаться життям Путіна. *ЕСПРЕСО*. URL: 7 липня 2022. URL: <https://espreso.tv/imperski-ambitsii-rosii-ne-obmezhsya-zhittjam-putina-pismennik-stanislav-aseev> (дата звернення: 12.02.2023).
5. Подоляк М. Хворобливі імперські амбіції Росії – єдина причина військової агресії проти України. *ІНТЕРФАХ-УКРАЇНА*. 9 травня 2022. URL: <https://ua.interfax.com.ua/news/general/830760.html> (дата звернення: 10.02.2023)
6. Трофімов Я. Як далеко заходять імперські амбіції Путіна? *ВЕТЕРАНИ*. 22 червня 2022. URL: https://veterano.com.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=7635:yak-daleko-zakhodyat-imperski-ambitsiji-putina&catid=8&Itemid=108 (дата звернення: 12.02.2023)
7. Плохій С. Походження слов'янських націй. Домодерні ідентичності в Україні, Росії та Білорусії. Вид. 3-тє переробл. і випр. Київ: Критика. 2017. 456 с.
8. Бульвінський А.Г. Вплив російських ментальних особливостей на сучасний зовнішньополітичний курс Кремля. Росія, Україна та Білорусь як чинники трансформації пострадянського простору. 2020. С. 290. URL: <https://elibrary.ivinas.gov.ua/4662/1/Vplyv%20rosiiskykh%20mentalnykh%20osoblyvostei.pdf> (дата звернення: 10.02.2023).
9. Дацюк С. Російська ментальність: загадка, вигадка і незмінна субстанція. *UAINFO*. 24 листопада 2015. URL: <https://uainfo.org/blognews/1448375302-rosiyska-mentalnist-zagadka-vigadka-i-nezminna-substantsiya.html> (дата звернення: 12.02.2023).
10. Каспрук В. Українців від росіян відрізняє відсутність імперськості. *ГЛАВКОМ*. 26 вересня 2019. URL: <https://glavcom.ua/columns/kaspruk/ukrajinciv-vid-rosiyan-vidriznuje-vidsutnist-imperskosti-627938.html> (дата звернення: 12.02.2023).
11. Мініч А. Чи варто очікувати каяття російського народу? *ZN.UA Держкало тижня*. 03 жовтня 2022. URL: <https://zn.ua/ukr/SOCIUM/chi-varto-ochikuvati-kajattja-rosijskohonarodu.html> (дата звернення: 12.02.2023)
12. Льницький А. «Ментальна війна» як складова гібридної. До чого готується Росія і до чого слід готуватись Україні? *UIFuture. Український інститут майбутнього*. 20 травня 2022. URL: <https://uifuture.org/publications/mentalna-vijna-yak-skladova-gibrydnoyi-do-chogo-gotuyetsya-rosiya-i-do-chogo-slid-gotuvatsya-ukrayini/> (дата звернення: 13.02.2023).
13. Корнійчук С. Путін торує шлях Гітлера і історично, і ментально. *АРМІЯІНФОРМ*. 30 вересня 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/09/30/putin-toruje-shlyah-gitlera-i-istorychno-i-mentalno-general-lejtenant-sergij-kornijchuk/> (дата звернення: 13.02.2023).
14. Максимов А. «Це тварини»: балтійські спецслужби розбирають російський імперіалізм на деталі. *ІРВНТ*. URL: <https://grnt.media/translation/cze-tvaryny-baltijski-specsluzhby-rozbyrayut-rosijskyj-imperializm-na-detali/> (дата звернення: 13.02.2023).
15. Хотин Р. «Русский мир», «победобесіє», рашизм». За які ідеології Кремль воює в Україні?». *Радіо Свобода*. 05 травня 2022. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/rosiya-ukrayina-viyna-ruskiy-mir-pobedobesiye-rashyzm/31835603.html> (дата звернення: 10.01.2023).

16. Ковальський В. Про російський народ: традиції, ментальність, культуру. *Юридичний Вісник України*. 21 квітня 2022. URL: <https://yvu.com.ua/pro-rosijskyj-narod-tradytsiyi-mentalnist-kultura/> (дата звернення: 13.02.2023).
17. Марусик Т. «Мистецтво брехні таке ж старе, як сама Росія» французький історик Ален Безансон. *Україна молода*. 25 квітня 2022. URL: <https://umoloda.kyiv.ua/number/0/2006/165868/> (дата звернення: 13.02.2023).
18. Шурхало Д. Українці поховали «русский мир» – історик Ярослав Грицак про підсумки 2022 року. *Радіо Свобода*. 01 січня 2023. URL: <https://www.radiosvoboda.org/ua/ukrayintsi-ruskskyu-mir-putin/32203190.html> (дата звернення: 10.01.2023).

THE RUSSIAN-UKRAINIAN WAR OF 2022–2023 – THE REALIZATION OF THE IMPERIAL AMBITIONS OF THE PUTIN REGIME

Ivan Koval

*Ivano-Frankivsk Educational and Scientific Law Institute of the
National University «Odesa Law Academy»
Maksymovycha Str., 13, 76006, Ivano-Frankivsk, Ukraine*

Lesya Kyslyak

*Ivano-Frankivsk Educational and Scientific Law Institute of the
National University «Odesa Law Academy»
Maksymovycha Str., 13, 76006, Ivano-Frankivsk, Ukraine*

The article examines the imperial ambitions of the Kremlin regime. The concept of «imperial ambitions» is revealed, and attention is also focused on the fact that imperial intentions and efforts are a characteristic phenomenon of Russian political reality.

The phenomenon of the majority of the population of the Russian Federation supporting the war against Ukraine is characterized. It is shown that the formation of the phenomenon of «collective Putin» is rooted in the imperial mentality and political consciousness of Russians, and not only in the influence of propaganda, which is mainly carried out through the mass media, especially television.

The main characteristic features of the mentality of Russians are revealed. It is shown that the mentality of the Russian people, formed over centuries, contributed to the growth of the ambitions of the Russian dictator, which led to terrible bloodshed, violence, rape, torture, looting and other war crimes.

The article examines the main doctrines of Putin's agitation and propaganda, which are manifested in the realization of the «Russian peace», «victoriousness», the greatness and exclusivity of Russian culture, the right to establish historical justice by expansionist methods.

The determining influence of the Ukrainian civil society on the formation of the anti-Russian coalition of the countries of the European Union, the USA, Canada, Australia and others is substantiated.

Attention is focused on the fact that February 24, 2022 became a turning point in recent world history. After the victory of Ukraine in this aggressive war of the Kremlin regime, cardinal changes will take place in international relations, the democratic principles of peaceful coexistence of states will be established, the tendencies of authoritarianism and totalitarianism will collapse on a global scale.

It was concluded that the heroic, selfless struggle of the Armed Forces of Ukraine, territorial defense, partisan units, volunteers, and the entire population against racism became a symbol of the establishment of democracy and justice for all progressive humanity and evidence of the implementation of the national idea in practice.

Key words: imperial ambitions, Russian aggression, Putin's regime, Russian mentality, racism, «Russian peace», «Pobedobesie», European Union, civil society, coalition.